

være ledere. Så det dér med at tillægge os det synspunkt, at der ikke er nogen, der har ansvar og sådan noget, vil vi overhovedet ikke være med til. Jeg mener i høj grad, ansvaret skal placeres, hvis der er noget, der svigter, fordi det er så vigtig en opgave at tage vare på børnene, og derfor er der et klart ansvar hos lærerne og i høj grad hos lederen. Dér er jeg 100 pct. enig med hr. Erhard Jakobsen i, at det, at lederne kan pålægges et ansvar og kan leve op til et ansvar, er helt afgørende. Jeg mener også, at vi har haft en periode med skoleledere, som ikke var ledere, og det var uacceptabelt, for så var der ingen, man kunne gøre ansvaret gældende over for.

Annette Just (FP):

Nu har vi jo fået et synligt og hørligt bevis på, at den stråttekte ikke var så ringe endda, for både hr. Aage Frandsen og hr. Erhard Jakobsen og undervisningsministeren har altså gået i en af de dér skoler, hvor man lærte god disciplin, hvor man lærte de grundlæggende ting, nemlig regning – dengang var det regning – læsning og skrivning, og hvor man lærte at stave ordentligt, og det er jo ikke gået de tre herrer så ringe endda, kan man vist godt sige.

Men vi skal ikke stå her og tale om, at vi skal tilbage til den tid, hvor vi fik 18 timers ugentlig undervisning og kun havde tid til at få de fundamentale færdigheder, nemlig at lære at læse og skrive og noget matematik. Men det, vi skal sikre os, og hvad der for Fremskridtspartiet er utrolig vigtigt, er, at vi ikke glemmer også at give de tre færdigheder. De skal også være med, for det er fundamentet for at kunne lære videre.

Og så skal vi huske én ting med hensyn til eleverne: Det er ikke Folketingets, det er ikke kommunernes, det er ikke skolens, det er forældrenes børn, som bliver sat ind i skolen. Det er forældrene, der giver ansvaret for indlæringen over til folkeskolen. Det er det problem, vi står med. Det er den tillid, forældrene giver skolen, som vi skal sørge for at der er en lovgivning der kan leve op til. Hvad er det, forældre tror om deres børn? Jeg kender ikke én forælder, hverken mor eller far, der ikke mener, at deres barn har nogle fuldstændig geniale evner på et eller andet felt. Nyttet det så noget, at vi laver en folkeskole, der siger, at alle børn skal være ens på en eller anden måde og skal lære det samme? Nej, selvfølgelig nytter det ikke noget, for børn har såmænd en lige så fantastisk evne til at være forskellige, som vi har herinde i Folketinget.

Det, som Fremskridtspartiet mener, er, at hvert barn skal lære det optimale af, hvad det evner. Når man så har – om jeg så må sige – de grundregler, at man skal have det fundamentale, læsning, skrivning og regning i orden, og man skal lære optimalt af, hvad man kan klare, så tror jeg på, at man med dygtige lærere kan få et indhold i skolens forløb, således at man har lyst til at læse videre eller arbejde videre dér, hvor man har sine evner.

Sagt på en anden måde, mener jeg, at det burde være hele Folketingets og i øvrigt hele Danmarks største ønske, at de danske børn bliver de bedste efter de evner, de nu hver især har. Vi skal ikke være tilfredse med resultatet af fine målinger, der bliver lavet i fine bøger, hvor vi sammenligner os med alle mulige andre lande, og som viser, at vi nu er ved at være oppe på sådan noget middelmådigt, når eleverne når til 7.-8. klasse – de skal være de bedste. Jeg forstod også på ministeren, at han i virkeligheden ønskede at nå frem til, at vores børn bør være blandt de bedste, og jeg vil gerne takke ministeren for i sin indledning netop at sige, at vi skal gøre en indsats for, at intet ringere end det bedste kan accepteres, og det er også den ånd, hvori folkeskolereformen blev lavet. Derfor var jeg også glad for at høre ministerens besvarelse af, at der nu bliver gjort den ekstra indsats for, at vi får læsningen i højsædet og dernæst stavningen, for det er jo den måde, det hænger sammen på – og så selvfølgelig også matematikken.

Men hvor er det, noget går galt? Det er jo ikke eleverne, og jeg mener såmænd heller ikke, at det er forældrene, for jeg tror, forældrenes ambitionsniveau er rigeligt højt i forvejen. Nej, det er – sagt med et eller andet pædagogisk udtryk – incitamentet til, at børnene gider læse mere. Det er at få lærerne så gode, at de kan lære fra sig, så vi ikke oplever, at børn kommer hjem og siger: Ih, hvor var det kedeligt. Hvis man havde hr. Anders Mølgaard i undervisning i dansk, er jeg sikker på, det ikke ville være særlig kedeligt. Ellers garanterer jeg for, at jeg nok i min skoletid skulle have provokeret ham til ikke at blive ved med at være kedelig.

Men der er jo noget galt i den måde, vi har uddannet vores lærere på. Hvis man virkelig tror, at man kan lære en lærer at kunne undervise lige godt i 16 fag, så er der nogle, der er mere naive, end politiet tillader selv her i Danmark. Derfor glæder jeg mig til, at ministeren på et tidspunkt kommer med et udspil om, hvordan vi kan forbedre læreruddannelsen, og jeg har